

baseret på sit bidrag til DgF, men her i udviklingshistorisk sammenhæng; Jonsson har elegant fundet en kildemæssig identifikation af en viseforfatter fra c. 1600 (Visan om Stångebro slag 1598); Carl-Allan Moberg publicerer bryllups-spillemandsmusik fra den svensk-estiske Runö, optaget allerede 1938; Mats Rehnberg samler tidligere studier til en stor afhandling om den svenske hærs signaler og deres folkelige tekster (jf. Victor Krohns grundlæggende, men mere rendyrket musikvidenskabelige danske samling i Musikhistorisk Arkiv); og Dag Strömbäck skriver om Staffansvisen ud fra det grundsyn, at de dertil knyttede forestillinger er katolske uden rod i oldnordisk hedenskab. Endelige må nævnes borgmester Gunnar Fants indledningsord om skibsræder Salén og sidst men ikke mindst Olrogs oversigt over de ti års virksomhed, hvorpå ovenstående mest bygger.

Fra kredsen omkring Svenskt Visarkiv er også udgået en anden bog: *Politisk rimdans. En viskavalkad genom svensk historia från Karl Knutsson till Karl Gerhard, sammanställd av Karl-Ivar Hildeman, Sven G. Hansson, Bengt R. Jonsson* (Natur och Kultur, Sthlm. 1960, 208 s., ill., 21.50 eller 27.50 sv. kr.). Bogen har en elegant moderne tilrettelægning og henvender sig til det almindelige læserpublikum, hvor den bør have gode chancer. Yderpunkterne er unionstidens politiske viser og Karl Gerhards mesterværk Trojanska hästen, der i sommeren 1940 blev forbudt, da ophavsmanden afslog ministerkrav om lempelser i teksten, der endnu idag holder læseren næsten åndeløst fængslet. Mellem disse yderpunkter findes c. 40 andre viser med historisk tilknytning, helt eller delvis umulige at finde på tryk andetsteds, forsynet med indledninger og illustrationer samt noter bag i bogen. Dette er populariserende udgivervirksomhed, når den er bedst, og en særdeles tiltalende genvej for enhver ikke stærkt specialiseret læser.

Danske folkeminde- og litteraturforskere har god grund til at hilse det kun tiårige arkiv med tak og tillykke.

Erik Dal.

ANMELDELSER

Anders Bæksted: Besættelsen i Tisted 1696–98, I–II. Ejnar Munksgaards Forlag, 1959–60. (Danmarks Folkeminder 69–70). 429 + 392 s.

Publikationerne i skriftrækken »Danmarks Folkeminder« udmærker sig ved en stadig afveksling saavel i det ydre format som i indholdets art, omfang og kvalitet. Sidst har inspektør ved Nationalmuseet dr. Anders Bæksted som seriens nr. LXXIX–LXX udgivet et par massive bind om den sorte magi i Tisted 1696–98, og man maa sige, at værket ogsaa efter sit indhold rager godt op over gennemsnittet.

Den mærkelige proces om hekseriet i Tisted hen mod slutningen af det syttende aarhundrede huskes vel idag mest, fordi Holberg her hentede materiale til en af sine effektivste komedier. Men hvad der saaledes en generation efter kunde ses i humoristisk perspektiv, var oprindelig en

dødsens alvorlig sag. Endnu efter Danske Lov maatte overbeviste hekse bestige baalet, og saa sent som 1693 var to kvinder blevet dømt efter denne paragraf.

Da præsten i Tisted Ole Bjørn nogle faa aar efter begyndte at uddrive onde aander af sine kvindelige sognebørn – i et tilfælde drejede det sig om en pige paa ni aar – og i den forbindelse skærpede sin kristelige nidkærhed til en vidtdreven forfølgelse af personlige uvenner, kunde han altsaa endnu haabe at se baalene flamme. Men tiderne skiftede hurtigere end forudset. Ganske vist blev en af de anklagede dømt til døden af den lokale domstol, men ved Viborg Landsting blev heksene frikendt endogsaa mod aflagt bekendelse, og ved Højesteret gik det værst ud over Ole Bjørn selv, der skønnedes at have arrangeret hele postyret som kulisser for lidt præstelige hensigter. Han undgik med nød livsvarigt fængsel, og resten af hans liv tabte sig i landflygtighedens mørke.

Der var vist ingen, der havde medlidenhed med ham, og hele sagen blev latterliggjort 1699 i en »Kort og sandfærdig Beretning om den viit-udraabte Besættelse udi Tistæd«, som satte punktum for videre snak om hekse i Danmark. Skriftet blev genudgivet 1891, og i 1901 skrev psykiatrikeren Frederik Hallager sin studie over »Magister Ole Bjørn og de Besatte i Thisted«, der i nogen grad rehabiliterede den ulykkelige præst. Herefter var besættelsen i Tisted at opfatte som udslag af massehysteri, og der kan virkelig fremføres en del for denne teori, der jo blandt andet forklarer, hvorfor de anklagede tilstod.

Dr. Bæksteds nye gennemgang af sagen tegner sig først og fremmest som en grundig og forstaaende folkepsykologisk studie over snak og bagvaskelse. Til dette formaal har dr. Bæksted medbragt en solid, men diskret kultur- og personalhistorisk bagage, han har gennempløjet en uhyre mark af hidtil uudnyttet materiale, og han aflægger detaljeret rapport om det daglige liv og den pludselige ophidselse hos høje og lave i Christian den Femtes Danmark. Dr. Bæksted fører læseren med sig til hjerternes og hjemmenes lønlige kroge, og han meddeler en sjælden rigdom af ellers oversete enkeltheder i tidens aandelige og materielle status. Der er mere end tilstrækkeligt i dette værk til at motivere dets fremkomst i dansk folke-mindeforsknings ærværdigste skriftrække.

Men dr. Bæksted har ogsaa haft et andet maal for øje, eller han har i hvert fald naaet det, bevidst eller ubevidst. Han har serveret sin gamle heksehistorie i en saa behagelig anretning, at den vil kunne gouteres af enhver med sans for litterære og menneskelige værdier. Trods sin uomtvistelige videnskabelige ballast har værket da ogsaa kunnet fange dagspressens opmærksomhed.

Hvad først angaar den litterære side af sagen, har dr. Bæksted barnhjertigt afstaaet fra den filologiske triumf at gengive kilderne i deres hele omfang med alle dertil hørende stavfejl. Dr. Bæksted viser tværtimod en sjælden evne til at vælge og vrage og til at normalisere gamle skrivemåder uden at udviske gamle sprogformer, og han viser en helt forbavsende evne

til at stemme sit eget sprog efter dette mildt stiliserede ældre nydansk. Dobbelt stærkt virker i denne let arkaiserende form Dr. Bæksteds ubestikkelige saglighed, der hurtigt skærer gennem alle de omsvøb, hvormed store og smaa ogsaa paa Christian den Femtes tid yndede at maskere deres tanke, ord og gerning. Sædvanligvis gaar det haardest ud over de store, der stundom maa savne det nødtørftigste til at skjule deres blusel, medens de smaa nu og da kan fremvise et adelskab, som aldrig vilde være faldet dem selv ind. De finder alle en stedvis grumt spøgende, i sin menneskelige visdom dog altid overbærende dommer her i folkemindevidenskabens allersidste instans.

Enhver, der beskæftiger sig med den danske almues aandelige og materielle vilkaar gennem tiderne, vil have brug for dr. Bæksteds sidste arbejde, som for de mange tidligere i omfang saa forskellige, efter indholdet altid vægtige skrifter af samme forfatter. Hvor glædeligt vilde det ikke være, om dr. Bæksted med sine særlige forudsætninger kunde fristes til at binde an med videre arbejde paa det folkloristiske omraade, saasom en omhyggelig udgave af Jens Bircherods dagbøger, eller nytryk, oversættelse og kommentering af Ole Worms vigtigste skrifter. Og hvis de danske universiteter ligesom lignende udenlandske institutioner under saakaldt folkestyre skulde kunne bringes til at oprette en lærestol i folkemindeforskning, saa finder de da nu i det mindste een forsker med evne og vilje til at videreføre de rige danske traditioner i saa henseende, som de blev fostret af svundne aarhundreders mere folkekære end folkelige magthavere.

Aage Kabell.

Reidar Th. Christiansen: Studies in Irish and Scandinavian Folktales. Published for Coimisiún Béaloideas Éireann (Irish Folklore Commission) by Rosenkilde and Bagger, Copenhagen 1959. viii + 249 s. 30.00 kr.

I mindst 400 år boede der nordmænd i Irland og Skotland, og disse emigranter levede i nær kontakt med de keltiske beboere samtidigt med, at de opretholdt forbindelsen med moderlandet. Dette samliv mellem to folk med forskelligt sprog og forskellig kultur skabte en hybrid kultur, der dog er for lidt kendt til, at man blot med nogenlunde sikkerhed kan afgøre, hvorledes og i hvilken grad disse grupper påvirkede hinanden og de to moderkulturer. En del forskere mener ganske vist, at der kan påvises en hel række irske træk i norsk (og nordisk) kultur, medens til gengæld andre er kommet til det resultat, at forskellene i kulturmønstret har hindret en større kontakt mellem øst og vest, og at de norske emigranter, der af nød og tvang var tvesprogede, efterhånden måtte absorbere den keltiske kultur uden at kunne påvirke den i højere grad, og uden at have mulighed for at eksportere dens enkelte elementer til Norden.

Dette interessante spørgsmål om kulturkontakt mellem de to områder er blevet lidt indviklet, fordi man i reglen ikke skelner mellem kulturlån og kulturran. I Norge har man f. eks. fundet et smykke, der er stjålet fra en

irsk helgenrelikvie, og i Irland har man fundet norske sværd, der enten har tilhørt en nordmand og er begravet sammen med ham – eller er stjålet fra ham. Tydelige kulturlån er derimod irske ord i nordiske (især vestnordiske) sprog og norske låncord i irsk (gælisk). Her synes kontakten at være formidlet af bilinguale nordboer.

Hertil kommer desuden, at kulturforskere ofte har en ulyksalig hang til at presse stoffet for at få det til at bevise en eller anden yndlingsteori, som er opstillet på grundlag af enkelte, nogenlunde sikre fakta. Denne tendens har været ret kraftig – og ret ensidig – i det foreliggende fald, hvor bl. a. nordmanden Sophus Bugge og hans søn Alexander med et væld af argumenter og få fakta søgte at bevise, at den ældre nordiske litteratur (edda-digte, fornaldersagaer, etc.) byggede på irsk lånegods. Familien Bugges synspunkter påvirkede igen C. W. von Sydow med det resultat, at der i Lund opstod en »irsk skole«, hvis tilhængere forsøgte at gøre forskellige dele af den nordiske folketradition til irsk låne- eller transitgods, der fra Centraleuropa var kommet til Norden via den irske clearingscentral. Denne »irske skole«, der lærdomshistorisk set er parallel med den »indiske skole«, bygger til en vis grad på en forklarlig videnskabelig entusiasme hos de forskere, der først opdager en sammenhæng mellem to kulturkredse; det kedelige er blot, at denne begejstring ofte fører til en meget ensidig låneteori, i hvilken det nyfundne kulturområde næsten altid er den ydende part.

Professor Christiansen, der ligesom C. W. von Sydow har et indgående kendskab til irsk sprog og tradition, mener, at man skal være meget forsigtig med at drage for vidtgående slutninger, når det drejer sig om en låneteori knyttet til folkeminder. De tanker og ideer, der får udtryk i sæd og skik, folketro og folkelitteratur, er mere intime udtryk for »folkekarakter« end materielle genstande og låneord, og til forskel fra f. eks. låneord, som er en del af en nogenlunde fast sprogstruktur, er folkeminderne en levende og stadig skiftende tradition. Dette gælder især for folkedigtningen, der er mundtlig og anonym, og hvis form og indhold ved samarbejde mellem fortællere og tilhørere er tilpasset den standard, der hersker i en kreds – og ikke hos et enkelt individ (s. 3).

I store træk kan man tale om et irsk (gælisk) og et nordisk fortælle-milieu, og ved en sammenligning mellem de to områder skulle det altså være muligt at bestemme forskelle og ligheder samt påvise eventuelle kulturkontakter og -lån. Traditionsligheder kan metodisk set forklares på tre måder: de kan skyldes lån i begge områder af fælleseuropæisk almengods, eller de kan være lån øst-vest eller vest-øst i enten vikingetid eller nyere tid, og disse forskellige muligheder tvinger forskeren til at behandle hvert eksempel for sig (s. 21). Denne metode har jo også været anvendt af de såkaldte »monografister«; men professor Christiansen, der selv i sin ungdom tilhørte denne skole, gør med rette opmærksom på, at studier af denne art »is fraught with great difficulties, and the results of the immense labour involved in sifting a vast number of versions are often vague and

unconvincing, while the ultimate origin of the tale remains obscure» (s. 1). Derfor begrænser han sin undersøgelse til forholdet mellem den norske og den irske traditionsgruppe uden at komme ind på spørgsmålet om eventyrenes oprindelse. Udgangspunktet er en række norske eventyrtyper, hvis varianter og variationer analyseres og placeres i relation til den tilsvarende tradition i de øvrige nordiske lande, hvorefter der foretages en sammenligning med det irske materiale. En stilanalyse af det behandlede stof viser bl. a., at den irske fortællemaner har lighedspunkter med den oldirske litteratur, og at den f. eks. har lange formelagtige remser (de såkaldte »ranns« – s. 65 ff.), medens de nordiske eventyr ikke er påvirket af ældre litterære mønstre og fortælles i en strammere stil. Indholdsmæssigt kan der påvises en række motivligheder i de to områder, men i de fleste tilfælde kan disse forklares som lån fra fælleseuropæisk tradition, selv om man her og der kan påvise direkte irske lån i norsk eller omvendt. Til slut kommer Christiansen til det hovedresultat, der virker ret chokerende på anmelderen, der er opdraget i den »irske skole«: »Is there then any direct connection between Scandinavian and Irish folktales? In this book I have endeavoured to answer this extremely difficult question, and the answer is in the main of a negative character« (s. 217).

L. Bødker.

Nils Dencker: *Sveriges Sångelekar. Sammanparningslekar och friarlekar*. (Skrifter utg. genom Landsmåls- och folkminnesarkivet i Uppsala, ser. B:9). AB Lundequistska Bokhandeln, Uppsala. Ejnar Munksgaard, København. 1960. 441 s. ill. 30 sv. kr.

Da en skoledreng for nogen tid siden skulle skrive en fristil om folke-minder, fremsatte han følgende originale betragtning: »Alt andet lige, er sanglege ti gange ældre end andre folkeminder. Dersom f. eks. en vise har levet i ti generationer, har en sangleg i samme tid levet i hundrede generationer – for regnes en visegeneration for tredive år, da kan en sanglegsgeneration kun sættes til tre år.«

Ifølge dette ræsonnement har den svenske forsker Nils Dencker studeret sanglegene igennem sytten generationer, idet det vægtige første bind af *Sveriges sångelekar*, som nu foreligger, er resultatet af mere end halvtreds års forskning inden for dette brogede område. En vigtig station undervejs var udarbejdelsen af Svenskt Visarkivs sanglegsregistrant, hvori samtlige kendte eller antydede sanglege på svensk jord blev opregnet og forsynet med et D-nummer 1–322. Denne sanglegsregistrant, som igen byggede især på Tillhagen-Denckers *Svenska folklekar och dansar*, blev kortfattet beskrevet og publiceret i *Arv* 1955.

Mere end sytten sanglegsgenerationer er også gået, siden Hjalmar Thuren i 1908 publicerede den lille afhandling *Vore Sanglege*, hvor den fremragende forsker, sin sædvane tro, overrumpler læseren med sit store udsyn og overblik. *Vore Sanglege* har vel stået model til alle senere behandlinger

af det udviklede emne, i Danmark således for S. Tvermose Thyregods *Danmarks Sanglege* 1931 og H. Grüner-Nielsen m. fl.s *Sanglege* i Nordisk Kultur 1933.

Første bind af *Sveriges Sångelekar* indeholder monografier over elleve *sammanparningslekar* – svensk sprogforneelse tillader åbenbart ikke brugen af den kortere betegnelse *parringsleg* – og enogtyve *friarlekar*. Samtlige ældre optegnelser af sanglegstekster og -melodier, som tilhører en af disse to grupper, opregnes, refereres og gengives, mens forfatteren åbenbart ikke har skønnet det fornødent eller muligt at medtage eller inddrage i undersøgelserne de allernyeste indsamlingsresultater, f. eks. repræsenteret af Matts Arnbergs og Ulf Peder Olrogs magnetofonindspilninger for Sveriges Radio.

Fremlæggelsen af det store materiale er selvsagt af overordentlig stor betydning for ikke blot svensk, men for nordisk og international forskning, ikke mindst fordi Nils Denckers kommentarer indeholder så mange og gennemanalyserede henvisninger til udenlandske paralleller, som netop kun halvtreds års optagethed af emnet har kunnet tilvejebringe.

De enkelte monografier indeholder, udover vurderinger af varianternes indbyrdes forhold og eventuelle selvstændige værdi, en række interessante forsøg på i fortsættelse heraf at påvise ikke blot forskellige sangleges oprindelsessteder, men i nogle tilfælde endog deres mulige forfatter. Kan dette gøres overbevisende, når materialet er så uhørt spredt og tilfældigt, som det trods alt må siges at være, når antallet af optegnelser måles på baggrund af sanglegenes alder – det store antal sanglegsgenerationer – og almene funktion og anvendelse? Det er ikke fristende at argumentere imod Nils Dencker, men lad et eksempel illustrere en slutningsmåde og samtidig måske motivere en forsigtig tvivl om slutningernes holdbarhed:

Nr. 1 i udgaven er *Skifta makar* [D 15]. Det fremgår, »att leken i den omfattande formen med 5 strofer sällan påträffats, nämligen blott av Moltke Moe i Telemarken samt av Dybeck och Hyltén-Cavallius i Södermanland. Trots smärre variationer i texten kunna dessa strofer sägas utgöra en fast enhet i både norsk og svensk version av leken. I denna form måste den anses ha tilkommit genom en lekförfattare.« Nils Dencker har forinden gjort rede for en påfaldende sammenhæng mellem *Skifta makar* og den fornemme *Hindleken* [D 166], som henføres til Norge. Han rejser nu spørgsmålet om den førstnævnte legs oprindelse og ræsonnerer, at »det kan icke ha varit inbjudande för en norsk lekförfattare at försöka konstruera en ny giftermålslek som konkurrent till den livskraftiga Hindeleiken. Ett dylikt försök kunde han förstå skulle bli misslyckat . . . I Sverige låg frågan om en *nykonstruerad* giftermålslek annorlunda till. Den gamla förnåma Hindleken har hos oss varit så gott som okänd. Här kunde nog finnas et behov av en ny sådan lek.« Og da de to – to – mest omfattende svenske optegnelser af fra Södermanland, ligesom der i denne egn er fundet enkelte andre delvarianter af dens formodede urform, »kan man våga framhålla Södermanland som denna leks ursprunglige hemort och

vid sökandet efter en författare rikta sig mot den gamla katedral- och gymnasiestaden Strängnäs.» Men! Ville ikke det stik modsatte argument forekomme lige så overbevisende: Hindeleikens store prestige og yndest i Norge kunne motivere, at nye lege blev til i dens billede, således som det så ofte er tilfældet inden for den folkelige traditions forskellige genrer? Og især måske, når der ikke optrådte en præst eller skolelærer i en katedral- eller gymnasiestad, som kunne foreholde traditionsbærerne og sanglegsdyrkerne den ældre legs uopnåelige fortræffelighed?

Kan enkeltheder i første bind af *Sveriges Sånglekar* give anledning til diskussion, så bliver ubestridt tilbage indtrykket af et fremragende gennemført og uvurderligt værk, hvis fortsættelse imødeses med utålmodighed og forventning.

Thorkild Knudsen.

Humaniora. Essays in literature, folklore, bibliography, honoring Archer Taylor on his seventieth birthday. Ed. Wayland D. Hand, Gustave O. Arlt. J. J. Augustin Publisher, Locust Valley, New York. 1960. X + 374 s., ill., hellæred. 10 dollars.

Den statelige bogs undertitel giver i kronologisk orden den hædredes arbejdsområder: (tysk) litteratur og sprog, der var hans studium og emnet for hans professorater i St. Louis, Chicago og Berkeley; folkemindeforskning, der blev en hovedinteresse, og som særlig skabte hans berømmelse, især gennem bøger om gåder og viser; bibliografi, hvorom den fænomenale bogmands senere arbejder mest har koncentreret sig. Hovedtitlen er fællesnævneren, og de, der har lov at kalde sig Archer Taylors venner, vil helst oversætte den, ikke ved »humanistiske forskningsbidrag«, men ved »menneskelighed«.

Bogen indeholder 35 bidrag, hvoraf to rent personelle. Sidst står en bibliografi på 38 spalter, deriblandt et lille bidrag til vort tidsskrift, men også mange andre arbejder med helt eller delvis nordisk emne. Det samme har en række af festskriftafhandlingerne, og det er dem, vi her vil indskrænke os til at nævne.

L. L. Hammerich påviser et romersk kunstværk, et relief af Juppiter Dolichenus, som forbillede for en vending i Der Ackermann aus Böhmen, hvis forfatter selv må formodes at have set det. Dag Strömbäck behandler de svenske former af sagnet om, hvordan et kirkebyggeri først lykkes, når man har opgivet det første, umulige sted; mod nord og øst i Sverige findes det ny sted ved at lade en stamme drive, til den finder land (nordisk udformning), mod vest ved at lade et par unge dyr gå, til de standser af sig selv (jf. filistrenes hjemsendelse af Pagtens Ark); i en tredje sagngruppe bliver materialet ikke blot nedrevet, men flyttet af de overnaturlige magter. R. Th. Christiansen giver et eksempel på »displaced« folkeeventyr: et norsk eventyr findes i en række norske opskrifter, men desuden i en lappisk (der vises at stamme fra Asbjørnsen-Moes udgave), i en engelsk fra Irland

(der stammer fra Dasents Tales from the North), og i en engelsk fra Kentucky (der er ret omformet, men hvis kilder formodes på en eller anden måde at gå tilbage til samme bog). *Francis Lee Utley* har samlet svensk folketradition om Noah, til hvis person interessante motiver og anekdoter er blevet knyttet; men emnets art har gjort det svært for samlerne at få meddelelserne på gлед. *Anna Birgitta Rooth* skriver om påvirkning fra Kalevalas metrum og emner til Longfellows Hiawatha og drager linien fra Longfellows sanger Chibiabos over Väinämöinen til Orpheus. *Carl-Herman Tillhagen* giver en fyldig oversigt over svenske mareridt-forestillinger – hvordan opfattes maren, og hvordan værger man sig imod den? Og *Henning Larsen* (Illinois) angiver forholdet mellem Asbjørnsen-Moe og Rasmus B. Andersens norsk-amerikanske antologi Julegave, Chicago 1872. Nordiske indslag findes endvidere i bidrag af Erich Seemann, Matti Kuusi og Hugo Hepding – et vise-, et ordsprogs- og et gådeemne. Endelig, som sagt, i Archer Taylor-bibliografien.

Folkloren har overvægt i festskriftet, ikke blot i dets bidrag af direkte nordisk interesse. Det giver mange indblik i aktuelle problemer og metoder. Og det viser polyhistoren Archer Taylors sjældne indsats som igangsætter og rådgiver.

Erik Dal.

D. K. Wilgus: Anglo-American folksong scholarship since 1898. Rutgers University Press, New Brunswick, New Jersey, 1959. XX+466 s., hel-lærred. 7.50 dollars.

Ligesom Bertrand H. Bronsons ballademelodiudgave, anm. DSt 1960 112–14, tager denne store forskningshistorie sit udgangspunkt i 1898, det år hvor Childs standardtextudgave afsluttedes. Bogen er således en direkte fortsættelse af de tilsvarende kapitler i Hustvedts Ballad books and ballad men 1930, som kun har få sider om Child-eleverne.

Her kan vi kun præsentere bogen. Pladsen forbyder et længere referat, og næppe nogen dansk er i stand til at levere detaljeret kritik, alene fordi noget af den pågældende litteratur mangler her i landet. Bogen har kun fire storkapitler; de er underdelt, men det fremgår hverken af indholdsfortegnelse eller kolumnetitler, som ellers er til for at skabe overblik. De to første omhandler striden for og imod troen på folkesangen »communalistiske« tilblivelse, og denne tros hovedforfatter, Fr. Gummere, analyseres tilbunds uden blødsødenhed. Kap. 3 omhandler britiske og amerikanske udgaver, de engelske især udgået fra kredsen om The English Folk (Dance and) Song Society, de amerikanske groft opdelt i den musikalsk-æstetiske, den lokalentusiastiske og den akademiske retning. Kap. 4 op-ridser linier i det egentlige studium, her som overalt med hensyntagen til melodistudiet. Dets afsluttende stykke hedder The functional approach – det vigtige studium af sangen i dens milieu og funktion; forfatteren anser dette for at være et hovedsynspunkt.

Bogen har desuden et tillæg om *The Negro-White Spiritual*, en selektiv liste over LP-plader med folkemusik, desuden noter, bibliografi, liste over fagudtryk og index. Alt i orden.

Publikationer på andre sprog end engelsk omtales knap. Vigtige tyske monografier er således unævnt, skønt de dog halvvejs hører til emnet. Også nordisk forskning omtales kun på anden hånd og med et uhjerteligt forhold til navnes stavning. Men det er småting. Bogen er klog og klar, præget af en vældig masse moderne åbenhed over for genrer og metoder, men samtidig med fair balance i overblikket og derfor tiltalende at læse. Den giver fast grund under fødderne på et felt, hvor orientering hidtil har været vanskelig at opnå. Og man skal ikke lade sig skræmme af udseendet; papiret er for tykt, så bogen er ikke så vældig, som den lader.

Wilgus dedicerer sit fortjenstfulde værk til mindet om den inspirerende forsker Philips Barry. En hovedpart af dennes alt for spredte produktion stod i en lille af ham redigeret *Bulletin* (12 numre 1930–37), og vi benytter lejligheden til at bemærke, at denne nu er genudgivet – en vistnok enestående ære for et tidsskrift: *Bulletin of the Folksong Society of the Northeast*. Reprint. With introduction by Samuel P. Bayard. Phil. 1960. (Publ. of the American Folklore Society, Bibliogr. and special series Vol. XI).

Erik Dal.